הקהל מוזמן

להשתתף

בהודעה בצבור של שמות הזוכים

בתחרות »ארטיק«

ביום א', 30 במאי 1954, בשעה 4 אה"צ

ב-"ריביארה" בבת-ים

(הכניסה חופשית • כבוד קל חנם)

שמות הזוכים ימסרו בצבור בהתאם

להחלטת חבר שופטי התחרות

בנשיאות מר בן-ארי, ראש מועצת בת-ים.

יחולקו הפרסים שפורסמו, וביניהם

פרס ראשון:
נסיעה לאירופה, כולל הארחה של 8 ימים במלון מפואר בבריסל, מסע בבלגיה וסיור במפעלי "ארטיק" בבריסל.

פרס שני:
מקרר חשמלי "פילקו" חדיש ומשובח.

פרס שלישי:
אופנוע חדש ומעולה.

פרס רביעי:
מקלט רדיו "פיליפס" חדש בעל 8 מנורות.

פרס חמישי:
פטיפון חשמלי אוטומטי גדול.

וכל יתר הפרסים יקרי הערך.

אין לי כך מושג איך מצלמים. במלים אלה פונים רבים לפוטו ברנר. כעבור 20 רגעים הם בעלי מצלמה מאושרים ושבעי רצון מהדרכת פוטו ברנר והם מתחילים בדרכם המוצלחת של צלמים תובבים. שמחה מתמדת היא שכרם. פנה ל-

פוטו-ברנר

חיפה, רחוב החלוץ 12

הודעה

הקוראים אשר מסרו גליונות לכריכה יכולים לקבל את הכריכות, המוכנות כימים א', ג', וה' בשבוע בשעות 10.00—13.00 לפנה"צ, ו'—6.00—4.00 אחה"צ, בהנהלת "העולם הזה", רח' גליקסון 8, תל-אביב.

ההנהלה

ספורט

כדורגל

תשעים דקות: 750 ל"י

בשבוע שעבר הוגרידו לחייהם של שלושה עתונאים משמחה. הצירות ההונגרית שלחה למערכות על המשמר, קול העם ועתון השמאל שלוש הזמנות יקרות למשחק הונגריה-אנגליה בבודפסט (ראה להלן). העתונאים הוזמנו לחזות בנצחון הבטוח של הנבחרת ההונגרית.

השלושה קפצו על ההזמנה, החלו מיד בהכנות לנסיעה. קצת מאוחר נזכרו כי המומינים הסתפקו בהבטחת אירוח חינם, לא דאגו לכרטיסי טיסה. כרטיס הטיסה, שמחירו כ-750 ל"י היה צריך להשתלם מכיסם של המוזמנים. היה זה, אחר הכל, סכום ניכר למדי עבור צפיה בתשעים דקות משחק, שלושה העתונאים נשארו בתל-אביב, האזינו למהלך המשחק ברדיו.

טבח בבודפסט

באלפי דירות בארץ סובבו השבוע כפתורי מקלטי הרדיו לכמה סנטימטרים ימינה. התכניות של קול ישראל נבלעו בצלילים של שפה צורמת אוזן, אך מעניינת יותר, לפחות למשך שעה וחצי. היה זה שידור חי, בהונגרית, מבודפסט שתאר בהתלהבות טבולה בחצי שגעון שמחה את משחק הגומלין בכדורגל הונגריה-אנגליה.

תוצאת המשחק הראשון, בלונדון, הנחילו להונגרים כבוד רב, מאחר שהיו הראשונים שנצחו אי-פעם את הכדורגלנים האנגלים בארצם. הכותרות השחורות בעתונות האנגלית שהודיעו על התוצאה 6 : 3 בישרו גם שינוי קיצוני בהרכב הנבחרת האנגלית. לאימונים הוזעקו שחקנים צעירים, מומחים בדקו את כושרם בקפדנות, הבטיחו כי במשחק הגומלין בבודפסט תהיה התוצאה שונה.

ספורטאי העולם, אנגלים והונגרים, התכוננו לקרב בציפיה. הקרב בו נוכחו יותר ממאה אלף צופים • לא היה קרב, כי אם טבח. אחר מחצית ראשונה של 3 : 0 שינכו ההונגרים את מתניהם, סיימו עם האנגלים במכה מכרעת — 7 : 1.

ההפתעה מיפו

כמה מאות צופי כדורגל שהזדמנו לתחרות רבע-הגמר על גביע אפרים רובינשטין* בפתח תקוה, בין קבוצת מכבי המקומית והפועל רמת גן, השתוממו לראות במקום את מוכר הבוסנים הקבוע של מכבי יפו. הוא לא התאמץ להסביר במיוחד את סיבת העדרו ממשחק קבוצתו, שהופיעה אותה שעה, על מגרשה, נגד הפועל פתח-תקוה. בהברה בולגרית הפליט ביאוש: „אינני יכול לסבול כשהחברה מפסידים."

הוא לא היה היחיד שחשב ככה. לא היה חובב אחד השבת שהעלה על דעתו שקבוצת יפו (החמישית בליגה השנייה) תהיה מסוגלת לפגוע בפתח-תקואים החזקים (השלישית בליגה הראשונה), המועמדים לגביע.

כשניצחה, במפתיע, מכבי יפו את הפועל פתח-תקוה (2 : 1) היתה זאת החוליה האחרונה בשרשרת הפתעות ששינתה את טבלת הליגה מקצה אל קצה:

מכבי פתח-תקוה — הפועל רמת-גן 3 : 1.
מכבי נתניה — הפועל חיפה 2 : 1.
מכבי יפו — הפועל פתח-תקוה 2 : 1.
הכוח תל-אביב — הפועל חדרה 3 : 1.

•

התעמלת

„נשים, שימו לב!"

מאיה קרלקביסט (70) ניצבה בעמידת דום זקופה כצעירה בת עשרים. אותה שעה התנופף הדגל הכחול בעל הצלב האדום-לבן על מוט בו החזיקה נערה שבדית חיננית וחסובת גוף. היה זה טכס הסיום הקצר לשורת הופעות מתעמלות בית הספר הגבוה סופיה, יוצאות שסוקהולם בירת שוודיה, בארץ (העולם הזה 865).

במשך שבוע ימים הגישו הנערות הצגה מושלמת של התעמלות שבדית הידועה בעולם כמצטיינת בתרגילים חפשיים ורפויים (ראה כתבת תמונות בעמוד 17, ממול).

* ביניהם: עתונאים ושדרים מ-22 ארצות.
** יושב ראש איגוד השופטים המנוח.

כדורסל

חיוך אל הבוס

השבוע, באולם קולנוע מטרו בניו-יורק קרה מקרה נדיר ביותר: שוחה שלימה של בני-אדם קמה, עזבה כאיש אחד את האולם ברוגז רב. הסיבה למחאה ההמונית לא היתה נעוצה בטיבו של הסרט שהוצג אלא בטור האנשים שישב בשורה אחת לפניהם. היו אלה כ-30 כושים לבושים חליפות ערב שגובהם הסך-הכולי סתכם ב 60 מטרים.

שחקני הארלם-גלוב-טרוטרס, קבוצת הכדורסל המהוללת של ארצות הברית, לא היו אשמים שהסתירו לכמה עשרות צופים את ההנאה הגדולה. למעשה הם היו אשמים ביצורו של הסרט עצמו שנושאו: קורותיה של קבוצתם, ויותר מכל: קורותיו של מייסדה, אייב ספירשטיין.

ספירשטיין עצמו, נמוך קומה (1.60) ולא מורגש כלל בין ענקיו, ישב במתיחות בחברת אשתו עקב בהתרגשות אחר 28 השנים שעברו בסדר כרונולוגי מאז יסד את קבוצת הכדורסל הקרקסית המהוללת באחת מסמטאות ניו-יורק.

המיליונר היהודי הקטן בן ה-52 לא היה גבר נאה מראה. גם אשתו לא היתה יפה ביותר. אולם הוליבוד כרגיל עשתה את הכל וזרזה. דנה קלרק ופט ברסלין הוו זוג חמד, על הבד כמובן, גרמו לספירשטיין ורעיתו עונג רב לחוות במראה הנעים של עצמם. רק בקשר לחלקים המראים את עניניו העסקיים, נופף אייב בידיו בזלזול: „אין לו חוש לביזנס, לשחקן הזה".

השחקנים שחומי העור וגבוהי הקומה חיי כו בגימוס. הם היו בין כה וכה שמחים על החופשה הנדירה שניתנה לרגל הצגת-הכורה. לא היה להם כלל חשק רב להתלוצץ על חשבון „הבוס".

הנערות הסקנדינביות בהירות השיער ריתקו אלפי צופים בהופעת הבכורה בחולון, בהמשך ירושלמית ובהופעת הסיום באמפי-תיאטרון הרמת-גני, בהן ביצעו את תרגיליהן המרהיבים בקצב מסחרר.

למרות ההצגה הקצרה (פחות משעה) קיבל הקהל את מאמציהן של הנערות בת-שוואות. ההופעה החלה בתרגילי קרקע גמישים שזמו לבלט מבוצע במדויק, נמשכה על מוטות עץ הדורשים שיתוי משקל ונמשכה בקפיצות גובה מעל לארגז.

גם לאלה המחשיבים כדורגל או כדורסל יותר מהתעמלות היתה זו חוויה לראות את נערות סופיה. יותר מכולם שלחו מבטים מלאי קנאה הנשים. כשהודיע ברין בג, מזכיר המחלקה לתרבות הגוף והאחראי להופעות, ברמקול: „שימו לב, הנשים, תרגילים אלה מסוגלים להרזות את גופיכן!" התרכזה הסקרנות הנשית בגופים החטובים של הנערות החינניות.

אתלטיקה

הגיבור קיבל הלם

רוברט קטרידג', היה תלמיד מכללה מצטיין בפילדלפיה, ארצות-הברית, אך היתה לו מגרעה אחת גדולה: הוא לא עסק בשום ספורט, השתתף באורח פעיל רק במקהלות העידוד שישבו ביציע.

משנקרא לצבא, היו חבריו בטוחים שרוברט יה"ה לפחות פקיד טוב, לכל היותר שלם-גדוד. אך הצעיר הממושקף בן ה-21 הפתיע את כולם, ביניהם את משפחתו, חזר מחזית קוריאה עם אות הצטיינות שקיבל על השמדת טנק אדום ממרחק של שני מטרים. בדין-וחשבון צויין עוד פרט חשוב: רוברט רץ מרחק רב במהירות מסחררת, הגיע בשלום אל עמדתו.

כאשר החליט להמשיך בלימודיו במכללתו, הושפע רוברט מהמצרות חבריו, הסכים להתחיל באמוני-ריצה. עד מהרה שיפר את מהירותו גרשם לתחרות הראשונה: ריצת 220 יארד.

המוניק הרים את אקדחו, פקד את שתי הוראות האזהרה אחר נשמעה יריה. שלושה רצים פרצו בדהרה סוערת לעבר חוט המטרה.

רץ אחד נשאר תקוע, ללא תנועה, על קו הזינוק. היה זה רוברט קטרידג', רופא פסיכיאטר קבע לאחר מכן כי הוא קיבל הלם פחד כששמע את יריית האקדח הזעיר.

כדורסל

חיוך אל הבוס

השבוע, באולם קולנוע מטרו בניו-יורק קרה מקרה נדיר ביותר: שורה שלימה של בני-אדם קמה, עזבה כאיש אחד את האולם ברוגז רב. הסיבה למחאה ההמונית לא היתה נעוצה בטיבו של הסרט שהוצג אלא בטור האנשים שישב בשורה אחת לפניהם. היו אלה כ-30 כושים לבושים חליפות ערב שגובהם הסך-הכולי סתכם ב 60 מטרים.

שחקני הארלם-גלוב-טרוטרס, קבוצת הכדורסל המהוללת של ארצות הברית, לא היו אשמים שהסתירו לכמה עשרות צופים את ההנאה הגדולה. למעשה הם היו אשמים ביצורו של הסרט עצמו שנושאו: קורותיה של קבוצתם, ויותר מכל: קורותיו של מייסדה, אייב ספירשטיין.

ספירשטיין עצמו, נמוך קומה (1.60) ולא מורגש כלל בין ענקיו, ישב במתיחות בחברת אשתו עקב בהתרגשות אחר 28 השנים שעברו בסדר כרונולוגי מאז יסד את קבוצת הכדורסל הקרקסית המהוללת באחת מסמטאות ניו-יורק.

המיליונר היהודי הקטן בן ה-52 לא היה גבר נאה מראה. גם אשתו לא היתה יפה ביותר. אולם הוליבוד כרגיל עשתה את הכל וזרזה. דנה קלרק ופט ברסלין הוו זוג חמד, על הבד כמובן, גרמו לספירשטיין ורעיתו עונג רב לחוות במראה הנעים של עצמם. רק בקשר לחלקים המראים את עניניו העסקיים, נופף אייב בידיו בזלזול: „אין לו חוש לביזנס, לשחקן הזה".

השחקנים שחומי העור וגבוהי הקומה חיי כו בגימוס. הם היו בין כה וכה שמחים על החופשה הנדירה שניתנה לרגל הצגת-הכורה. לא היה להם כלל חשק רב להתלוצץ על חשבון „הבוס".